पुत्रपौत्रादिसहिता वयं, 'शरदः' बहून् संवत्सरान्, 'यथा', 'जीवेम', तथा करोतु ॥

अथ तत्रैव याज्यामाह। "रोहिणी देव्युदगात् पुरस्तात्। विश्वा रूपाणि प्रतिमोदमाना। प्रजापतिꣳ हविषा वर्द्धयन्ती। प्रिया देवानामुपयातु यज्ञम्" इति। सा 'रोहिणी देवी', 'पुरस्तात्' पूर्व्वस्यां दिशि, 'उदगात्, उदयं प्राप्तवती। किं कुर्व्वती? 'विश्वा रूपाणि' रूपवतः सर्व्वान् भावान्, 'प्रतिमोदमाना' प्रत्येकं मोदयन्ती। 'प्रजापतिं', च 'हविषा', 'वर्द्धयन्ती' पोषयन्ती। 'देवानां', 'प्रिया' प्रीणयित्री, 'यज्ञम्', अस्माकम् 'उपयातु' आगच्छतु॥

अथ तृतीयस्य नक्षत्रदेवस्य पुरोऽनुवाक्यामाह। "सोमो राजा मृगशीर्षेण आगन्। शिवं नक्षत्रं प्रियमस्य धाम। आप्यायमानो बहुधा जनेषु। रेतः प्रजां यजमाने दधातु" [२] इति। योऽयं 'सोमो राजा', सोऽयं 'मृगशीर्षेण', नक्षत्रेण सह 'आगन्' आगच्छतु। यत् 'शिवं' कल्याणतरं, मृगशीर्षं 'नक्षत्रं', तत् 'अस्य' सोमस्य 'प्रियं', 'धाम' स्थानं। स च सोमः 'जनेषु' यजमानेषु, 'बहुधा' बहुभिः प्रकारैः, 'आप्यायमानः' अतिवृद्धिं सम्पादयन्, कारणरूपं 'रेतः', कार्य्यरूपां 'प्रजां', च 'यजमाने', 'दधातु' स्थापयतु॥

तत्रैव याज्यामाह। "यत्ते नक्षत्रं मृगशीर्षमस्ति। प्रियꣳ राजन् प्रियतमं प्रियाणाम्। तस्मै ते सोम हविषा विधेम। शन्न एधि द्विपदे शं चतुष्पदे" इति। हे 'राजन्' सोम, 'ते'